

**ת"פ 17260/07 - מדינת ישראל נגד מחמוד דאייה, אחמד דאייה, עבד
דאייה**

בית המשפט המחוזי בירושלים
ת"פ 17260-07-22 מדינת ישראל נ' דאייה (עוצר)
ואת'

בפני	כבוד השופט אלעזר נחלון
הנאשמים	הנאשמים
נגד	נגד
1. מחמוד דאייה	1. מחמוד דאייה
2. אחמד דאייה	2. אחמד דאייה
3. עבד דאייה (הדיון בעניינו הסתויים)	3. עבד דאייה (הדיון בעניינו הסתויים)

גזר דין בעניינו של הנאשם 1

- א. כללי.
- הנאשמים, אחיהם, הורשו במסגרת הסדר טיעון. דין של נאים 2-3 נוצר קודם לכן, והגעה העת לגזר את דיןו של הנאשם 1.

ב. רקע תמצית:

    - בום 23.1.23 הורשע הנאשם 1 על פי הודהתו שניתנה במסגרת הסדר טיעון, בעבירות של איומים וחבלה במאיז לפי סעיפים 192 ו-413ה לחוק העונשין, התשל"ג-1977 (שבהן הורשעו גם נאים 2-3), וכן בעבירה של סיווע להצתה לפי סעיף 448 רישא בצוירוף סעיף 31 לחוק העונשין.
    - על פי עובדות כתוב האישום המתווך שבנה הודה הנאים, בעקבות מחלוקת כספית בין הנאשם 1 לבין מעסיקו, פנה הנאשם 2 אל המעסיק וביקש להיפגש עמו. נאים 2-3 הגיעו למפגש שהסתיים ללא הסכמתו. לאחר מכן שלח הנאשם 2 למשaicוק הודעות קוליות שבנה איים עליו כאמור בכתב האישום, בין היתר בהצתת משאיתו. לאחר מכן הגיעו הנאים למקום שבו עמדת המשaicוק, חסמו אותו ויצאו כשהם אוחזים בסכינים ונางר 1 אוחז גם באלה. הנאים דרשו מנאג המשaicוק לרדת ממנה, הנאשם 1 שבר את חלונותיה באמצעות האלה והנאאים חתכו את הברזנט שערף את חלקה האחורי של המשaicוק וצמיגיה, ושברו את השימוש הקדמי שלה ואת דלת הנוסע. מספר שעוטף לאחר מכן, בשעת לילה מאוחרת, הגיעו 1 עם אחרים למקום שבו חנתה משאית נספת של המעסיק, המציג בסמוך למבני מגורים ורפותות. הנאשם 1 סייע לאחרים להציג בקבוקים שבתוכם דלק ולהשליכם לתוך תא הנוסעים של המשaicוק ובליך נתקה המשaicוק הוצאה. המציגים נמלטו מן המקום, והאיש כובתה על ידי אדם המתגורר בסמוך. בשל ההצתה נשרף חלקה הימני קדמי של המשaicוק ונשבר חלקו הנוסף.

4. במסגרת הסדר הטיעון הוסכם כי הנאשמים יודו בעובדות כתוב האישום המתוון וירשו עבירות שיויכו להם במסגרתו, וכי על נאשם 1 "יגזר עונש של 16 חודשים מאסר בפועל וכן עונש של מאסר על תנאי ופיצוי למשיק לפיו שיקול דעת".

5. הצדדים עתרו במשפט לפועל בהתאם להסדר הטיעון, תוך שהודגש כי בבסיסו עומד קושי ראייתו.

6. להשלמת התמונה ניתן כי לעניין נאשמים 2-3 הוסכם שייהי עליהם לרצות עונש של מאסר בפועל בהתאם לימי מעצרם וכן יגזר עליהם מאסר על תנאי ופיצוי. ביום 23.1.23 נגזר דין של נאשמים אלה כך שהוטל עליהם עונש מאסר בפועל כאמור, עונש של מאסר על תנאי וכן פיצוי בסך של 5,000 ₪ כל אחד.

ג. דין והכרעה

7. כבר נקבע כי בבואו של בית המשפט לגזר את דיןו של הנאשם במסגרת הסדר טיעון הכלול ענישה קונקרטית מוסכמת או טווח ענישה מוסכם, עליו "לקבוע אם התקאים האיזון הרاء בין אינטרס הציבור לטובת ההנהה שניתנה לנאים" (ע"פ 1958/98 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(1) 577, 609 (2002), להלן: עניין פלוני). במסגרת בוחנת טובת ההנהה לנאים יש לבחון "מהי מידת ההקללה שניתנה לו עקב הסדר הטיעון", וזאת על רקע השאלה "מה היה העונש הרاءו לנאים אלמלא הסדר הטיעון", כמו גם על רקע סיכוי הרשעתו ללא הסדר (שם; ע"פ 3068/10 פלונית נ' מדינת ישראל, פיסקאות 44-39 (1.11.2010), להלן: עניין פלונית; ע"פ 17/2021 מצגר נ' מדינת ישראל, פיסקאות 13-12 (30.4.2017), להלן: עניין מצגר). במסגרת אינטרס הציבור יש לבחון מכלול של/Shikolim, ובין היתר את את התועלת שבהתיקות ניהול הליך משפטי מלא; הן מבחינות משאבי התביעה ובית המשפט והן מבחינות החיסכון בעדויות נגעי עבריה וכדומה; את החשובות שבהרשעת הנאשם הקונקרטי ללא סיכון שיזוכה (נוכח ההנחה שהודאות היא הודהתאמת); את החשובות שבקבלת אחריות הנאשם על מעשיו; ועוד.

8. עם זאת, במקביל לבחינה הנזכרת, כך נקבע, יש ליתן משקל מרכזי לעצם קיומו של הסדר הטיעון, נוכח הסתמכותו של הנאשם הקונקרטי על ההסדר ונוכח האינטרס הציבורי שבמהמשך עריכתם של הסדרי טיעון (עניין פלוני, שם; עניין פלונית, שם; עניין מצגר, שם). לפיכך, ככל יש לכבד הסדרי טיעון שערכה התביעה, ולהרגוג מהם רק אם "נצח יחס בלתי הולם בין ההקללה שניתנת לנאים לבין אינטרס הציבור" (עניין פלוני, 610). בהתאם, כך נקבע, "לא בגין דחזה בית המשפט הסדר טיעון שמובא לאישורו" (עניין מצגר, פיסקה 11).

9. החוקק לא הסדיר באופן מצאה את שאלת היחס בין אופן גזירת הדין מקום שבו הושג הסדר טיעון הכלול ענישה מוסכמת או טווח ענישה מוסכם, לבין הוראות הבניית שיקול הדעת השיפוטי בענישה הכלולים בחוק העונשין לאחר תיקון 113 (ראו למשל: ע"פ 512/13 פלוני נ' מדינת ישראל (4.12.2013)). עם זאת כבר נקבע כי הוראות אלה משתלבות באופן שבו על בית המשפט לבחון מה היה העונש הרاءו לנאים אילולא הסדר הטיעון, לרבות באמצעות קביעת מתחם עונש הולם ועונש מתאים (ראו ע"פ 921/17 אבו זעילה נ' מדינת ישראל, פיסקה 16 (2017); ע"פ 1548/18 גיא נ' מדינת ישראל, פיסקה 19 (28.11.2018); עניין מצגר, פיסקאות 15-16).

10. אצין כי כאשר מדובר בהסדר הנובע מקושי ראייתו, כמו במקרה שכាបן, ביחס זהה הנערך לפני העדויות, הרי שמלילא יכולתו של בית המשפט לבקש את שיקול דעת התביעה מוגבלת יותר. זאת, שכן גם אם קיימ Pur מושגי בין העונש המתאים לבין העונש המוסכם, בית המשפט אינו יכול לשקלל את סיכוי ההרשעה, שהם נתון חינוי, והוא נדרש למשעה להיסמך בעניין זה על עמדת התביעה (ראו דנ"פ 1187/03 מדינת ישראל נ' פרץ פ"ד נת(6) 281, 303 (2005); עניין מצגר פיסקה 20). במצב דברים זה, חישובתו של קביעת מתחם ועונש מתאים מוגבלת לטעם).

.11. על רקע האמור לעיל, איני סבור שהמקרה שכאן הוא מקרה חריג המצדיק שלא לכבד את הסדר הטיעון שלו הינו הגיעו הצדדים, אשר גם יכול עונש מאסר בפועל למשך תקופה לא מבוטלת.

.12. מכל מקום, מבחינת העונש המתאים למשטי הנאשם ללא הקושי הראייתי הנזכר, ראוי לציין את השיקולים הבאים, לפחות ולחותם:

א. המעשים שביהם הורשע הנאשם פגעו בערכיהם חברתיים שונים, וביניהם ח"י אדם, שלמות גופו, שלמות הרכוש, וכן הסדר הציבורי ותחותם הביטחון האישי. מידת הפגיעה אינה מבוטלת, מה שמייד ראות בחבלה לרכוש ובמצה מושם מימוש חלקו של האiomים, באופן המעיצים את הפגיעה בשלומו הנפשי של המעסיק.

ב. מבחינת נסיבות ביצוע העבירות, הרי שהעבירות של חבלה בழיד ושל הסיום להצתה בוצעו לאחר תכנון, יש משקל לחומרה גם בכך שבאיווע החבלה במשאית היה מעורב הנהג, שהנאים כפו עליו לרדת ממנו. המעשים גרמו נזק למשאיות המעסיק, ומעשה ההצתה היה עלול לגרום נזקים משמעותיים במיוחד הן למשאית והן לסייעתה הכוללת בתא מגורים ורפותות (ראו ע"פ 4743/22 מדינת ישראל נ' פלוני, פיסקה 14 (17.8.2022)).

ג. חרף האמור, נראה כי העונש שעליו הוסכם מצוי בתחום הענישה, ביחס לנוכח העובדה שהעובדת הנוספת שבה הורשע הנאשם הייתה להצתה ולא ביצוע הצתה (לענישה במקרים של הצתת הרכב ראו למשל: ע"פ 13/1846 עמאש נ' מדינת ישראל 4761/2013; ע"פ 14/907 רחמים נ' מדינת ישראל (18.11.2014); ע"פ 15/4761 ג'ורבן נ' מדינת ישראל (23.11.2015); ע"פ 21/6418 סלהוב נ' מדינת ישראל (16.1.2022); ע"פ 22/783 אורלוב נ' מדינת ישראל (15.5.2022); ע"פ 22/559 מדינת ישראל נ' יחיא (14.3.2022); ע"פ 15/4052 חיימוב נ' מדינת ישראל (10.12.2015); ע"פ 17/8435 נפתלי נ' מדינת ישראל (7.4.2019); ע"פ 20/1997 מור נ' מדינת ישראל (4.8.21)).

ד. יש משקל לעברו הפלילי של נאשם 1, הכולל שש הרשות שבעטיין הוא ריצה עונשי מאסר בפועל לתקופות לא מבוטלות, אך יש משקל ממש לכך שהרשעתו الأخيرة הייתה בשנת 2014 בגין עבירה משנת 2013.

ה. יש לטעמי משקל רב לכך שהנאשם לקח אחריות על מעשיו (גם לו לא היה קיים הקושי הראייתי הנזכר). בהקשר זה יש לציין את בקשתו של הנאשם לדוחות את מועד גזר הדין כדי לאפשר לו להשלים תהליך טיפולו בעבר במסגרת מעצרו, המUIDה אף היא על כיוון חיובי שאליו הוא מבקש לפנות.

.13. נוכח מכלול האמור לעיל סבירני כי יש לאשר את הסדר, ולגוזר על נאשם 1 את העונשים שלhalb:

א. מאסר בפועל של 16 חודשים, שיימנו החל מיום מעצרו בגין ההליך שכן.

ב. מאסר על-תנאי לתקופה של 10 חודשים למשך שלוש

שנתיים ממועד שחרורו. התנאי הוא שהנאשם יעבור עבירת איזומים או חבלה בمزיד או הצתה (לרבות סיווע או שידול להצתה) או עבירת אלימות מסווג פשע.

ג. מאסר על תנאי לתקופה של 5 חודשים למשך שנתיים

ממועד שחרורו. התנאי הוא שהנאשם יעבור עבירת אלימות מסווג עונן.

ד. בשים לב לנזק המשוער שנגרם למשaic, ומנגד לכך

שנטען כי בין הצדדים הושגו הסכומות, יפצה הנאשם את המעשיך בסך של 7,000 ₪. הפיצוי ישולם ב-10 תשלומיים חודשיים שווים, החל מ-60 יום לאחר שחרורו של הנאשם ממשיכו, ובכל 1 בחודש שלאחר מכן. לא ישלם הנאשם את אחד התשלומיים שהוטל עליו במלואו ובמועדו, יעמוד לפירעון מיידי מלוא סכום הפיצוי בתוספת הפרשי הצמדה וריבית כדין מהיים ועד למועד התשלום בפועל.

.14 יש לקוות כי לאחר שחרורו ממשיכו יסלו לעצמו הנאשם דרך חדשה, לטובתו ולטובת כלל הציבור.

.15 ניתן לערער על פסק הדין בתוך 45 ימים.

ניתן היום, ה' ניסן תשפ"ג, 27 מרץ 2023, במעמד הצדדים.